

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **P. X. P.**, nar. dne X
státní příslušností X
t. č. v X
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2025, č. j. KRPA-281066-11/ČJ-2025- 000022-ZZC

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 5. 9. 2025, č. j. KRPA-281066-11/ČJ-2025-000022-ZZC, se zrušuje.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 269, 40 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobců Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, jímž byl žalobce podle ust. § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že jej žalovaná zajistila i přesto, že prokázal úmysl vycestovat do země původu, a to zejména zakoupenou letenkou na 9. 9. 2025, kterou žalované rovněž předložil.
3. Jako záruku rovněž nabídl složení finanční záruky ve výši 20.000 Kč s tím, že také možné, aby finanční záruku za něj složil jeho otec, kdy pouze nevěděl, v jaké výši by byl schopen ji nabídnout. Sam nabídl částku ve výši 20.000 Kč, neboť nevěděl, jaká výše je pro žalovanou akceptovatelná, což žalovaná nijak do vydání napadeného rozhodnutí nesignalizovala ani se žalobce v tomto směru nedoptávala.
4. Žalovaná rovněž nevzala v potaz konkrétní místo ve vlastnictví jeho sestry, kde se žalobce hodlal do svého vycestování zdržovat. Nemá pak podle žalobce oporu ve správním spise domněnka žalované, že by se na sdělené adrese nemusel zdržovat, aby se vyhnul správnímu orgánu, když ví, že pobývá na území České republiky v rozporu s návratovým rozhodnutím.
5. Žalobce žalované dále vytkl, že si nesplnila svoji úřední povinnost ověřit a zjistit bližší informace k tvrzením žalobce, pokud je shledala nedostatečnými. Zdůraznil přitom, že se k žalované dostavil sám dobrovolně s letenkou a z jeho podání vysvětlení vyplývá, že chce území České republiky opustit, protože jinak by si nekupoval letenku a nepřišel by dobrovolně na cizineckou policii. Dále doplnil, že je kromě neoprávněného pobytu v důsledku rozhodnutí o jeho povinnosti opustit území jinak bezúhonný a nedopustil se jiného protiprávního jednání.
6. Žalobce také namítal, že zcela konkrétně deklaroval a prokázal, že vycestuje a kdy vycestuje, a tudíž žalovaná dospěla k nesprávnému právní závěru, že jsou splněny podmínky pro zajištění žalobce za účelem jeho vycestování. Odkazem na ustanovení § 123b odst. 2 z.p.c. rovněž zdůraznil mimořádnou povahu zajištění, které by mělo být užíváno zdrženlivě a pouze v případech, kdy nepostačuje uložení mírnějšího opatření.
7. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl zrušit napadené rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované a replika žalobce

8. Žalovaná měla za to, že v napadeném rozhodnutí jasně a konkrétně uvedla skutečnosti, které ji vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce měl podle návratového záznamu v SIS povinnost vycestovat z území České republiky do 18. 1. 2025, což neučinil a pobýval do dne 5. 9. 2025 na území České republiky v rozporu se zákonem.
9. Dále uvedla s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č.j. 10 Azs 39/2016-21, že není rozhodné, zda žalobce jednal v rozporu s rozhodnutím vědomě či nevědomě.

10. K důvodům nevyužití mírnějších opatření včetně možnosti složení finanční záruky žalovaná odkázala na str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí, kde jasně vyjádřila, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za nemožné, ale rovněž za neúčelné.
11. Závěrem žalovaná doplnila, že dne 23. 9. 2025 došlo k realizaci správního vyhoštění žalobce (sic!) z území, a navrhla zamítnutí žaloby.
12. Na vyjádření žalované reagoval žalobce ještě replikou, ve které se ohradil proti informaci žalované, že mělo dojít k realizaci správního vyhoštění žalobce, když žalobci byla v minulosti uložena toliko povinnost opustit území a nikoli správní vyhoštění. Dále pak stručně zrekapituloval žalobní argumentaci.

IV. Obsah správního spisu

13. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovanou vyplynuly následující podstatné skutečnosti.
14. Rozhodnutím žalované ze dne 23. 5. 2024, č. j. KRPA-170394-9/ČJ-2024-000022-50, byla žalobci podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců uložena povinnost opustit území ve lhůtě do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí si žalobce podal odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 18. 12. 2024, č. j. CPR-36134-3/ČJ-2024-930310-V235, které nabylo právní moci dne 19.12.2024, přičemž lhůta k vycestování byla stanovena do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, tedy do 18. 1. 2025.
15. Dne 5. 9. 2025 se žalobce dostavil k žalovanému, aby řešil svou pobytovou situaci. Kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že žalobce nemá žádné platné vízum. Lustrací v dostupných evidencích nebylo zjištěno žádné platné pobytové oprávnění. Proto byl žalobce podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. zajištěn. S žalobcem byl dne 5. 9. 2025 za přítomnosti tlumočníka z jazyka X a právního zástupce sepsán protokol o podání vysvětlení v čase od 13:10 do 13:50 hodin. Žalobce uvedl, že si nebyl vědom svého neoprávněného pobytu, když měl za to, že na území České republiky pobývá oprávněně s ohledem na podání žaloby proti rozhodnutí o povinnosti opustit území. Žalobce rovněž uvedl, že nebyl řádně informován ze strany svého zástupce. K žalované se žalobce dostavil, s tím, aby dostal výjezdní příkaz a že chce vycestovat, načež by se zase vrátil. V České republice pobývala od 19. 9. 2022. Je svobodný, bezdětný a v zemi původu má zázemí. Má peníze na pobyt a letenku k vycestování si již zakoupil. Po poučení o možnosti uložit zvláštní opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalobkyně na dotaz žalované uvedl, že má v Praze bydlení na adrese X. Bydlí zde v domě své sestry, kde nic neplatí, a přebírá si zde poštu. Mohl by složit 20 000 Kč jako finanční záruku, případně by tuto záruku mohl složit jeho otec s tím, že ale nevěděl, v jaké výši. Dále uvedl, že v ČR má rodiče a sourozence. Není mu známa žádná překážka vycestování kromě studia, které by chtěl dokončit. Žalobce chce dobrovolně vycestovat, zakoupil si letenky, nehrozí mu ve vlasti žádné nebezpečí.
16. Dne 5. 9. 2025 bylo následně vydáno napadené rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem vycestování podle § 124b odst. 1 písm. c) z.c.p., tedy z důvodu, že uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. listopadu 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně

pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále též „Nařízení SIS“). V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce od 19. 1. 2025 pobývá na území neoprávněně, což odůvodňuje vydání napadeného rozhodnutí. Z podaného vysvětlení nabyla žalovaná dojmu, že se žalobce dostavil a letenky zakoupil jen účelově, avšak ve skutečnosti vycestovat nehodlá. Vůči žalobci již byla aplikována návratová politika, přičemž rozhodnutí o povinnosti opustit území nerespektoval, aktivně se nezajímal o stav řízení, neřešil svůj pobyt, neučinil ani jeden krok vedoucí k tomu, aby sám vycestoval, a svévolně se pohyboval po území Evropské unie a smluvních států. Žalovaná dále uvedla, že žalobce sice předložil zakoupenou letenku, což žalované nezaručovalo, že neudělal storno a opětovně nevycestuje. Zvláštní opatření za účelem vycestování by v případě žalobce byla neúčinná. Žalované byla známa adresa, na které se žalobce zdržuje a přebírá si tam písemnosti, avšak vzhledem k povaze řízení o zajištění není schopna údaje o pobytu žalobce ověřit. K finanční záruce žalovaná uvedla, že žalobce nabídl pouze nedostatečnou částku ve výši 20 000 Kč a k možnosti jejího složení ze strany otce uvedla, že žalobce nevěděl, v jaké výši. Vyšla proto z toho, že do doby zajištění žalobce nebyla žalované nabídnuta žádná finanční záruka v odpovídající výši s ohledem na náklady zajištění záležitostí spojených s vycestováním (například náklady za zprostředkování eskorty tří policistů, obstarání letenky eskortujícím policistům, také zpáteční letenky, samotná letenka cizinci, náklady na ubytování v daném státě eskortujícím policistům, náklady na stravu atd.). Žalovaná konstatovala, že byly naplněny podmínky pro zajištění žalobce podle § 124b odst. 1 písm. c) z.p.c. a vyjádřila obavu, že by žalobce navzdory rozhodnutí o povinnosti opustit území z ČR nadále nevycestoval. K době trvání zajištění uvedla, že ji stanovila s ohledem na předpokládanou složitost přípravy správního vyhoštění. Existuje reálný předpoklad realizace vycestování ve stanovené době. I z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně považovala žalovaná napadené rozhodnutí za přiměřené.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.), přičemž přihlížel i k případným nezákonnostem nad rámec žalobních bodů v souladu se závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21.
18. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ustanovení § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
19. Podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie může zajistit na dobu nezbytně nutnou neoprávněně pobývajícího cizince staršího 15 let za účelem jeho vycestování, jestliže uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. listopadu 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.*

20. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly*, b) *složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“)* cizincem, kterému je *zvláštní opatření za účelem vycestování* uloženo; *peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“)*, c) *povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly*.
21. Právní úprava ustanovení § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců vyžaduje k zajištění cizince současné splnění tří podmínek. Splnění první podmínky, tj. že uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států EU a smluvních států uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860, je v projednávané věci doloženo obsahem správního spisu, dle evidence SIS má žalobce evidovaný aktivní návratový záznam, žalobci bylo uloženo návratové rozhodnutí ze dne 18. 12. 2024, č. j. CPR-36134-3/ČJ-2024-930310-V235, dle kterého měla vycestovat z území členských států EU do 18. 1. 2025, což však neučinil, když z území České republiky nevycestoval.
22. Splněním druhé podmínky, tedy, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, se soud bude zabývat níže.
23. Třetí podmínka je naplněna, pokud žalobce pobývá na území členských států EU neoprávněně. I tato podmínka byla v případě žalobce splněna, neboť rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 18. 12. 2024, č. j. CPR-36134-3/ČJ-2024-930310-V235, byla žalobci pravomocně podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců uložena povinnost opustit území ve lhůtě do 18. 1. 2024. Dne 18. 1. 2024 se rozhodnutí o povinnosti opustit území EU a smluvních států stalo vykonatelné, žalobce je však nerespektoval a nadále se na území ČR zdržoval neoprávněně. Z tohoto hlediska není rozhodné, jak dlouho trval předchozí pobyt žalobce na území, ani tvrzená (po určitou dobu) nevědomost žalobce o nelegálním pobytu na území.
24. Předmětem sporu je tak zejména otázka, zda je ve světle shora popsanych skutkových okolností uložení zajištění žalobce přiměřené, dostatečně odůvodněné a zda by dané skutkové okolnosti neodůvodňovaly uložení mírnějších opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců.
25. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon správního vyhoštění, resp. vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění

návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.

26. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, bod 36, závisí možnost aplikace zvláštního opatření na typovém důvodu zajištění. Ani u důvodu zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není vždy vyloučena možnost použití zvláštního opatření. Přestože „v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“ K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2022, č.j. 5 Azs 390/2020-35. Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Vedle toho, že správní orgán musí uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012-74, ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012-40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č.j. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (subjektivní složka), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložním zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (objektivní složka); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování. Uvedené závěry NSS konstatoval s ohledem na zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, soud má však za to, že tyto závěry lze přiměřeně aplikovat také na zajištění dle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
27. Žalobce předně namítal, že žalovaná nevzala řádně v potaz, že si žalobce zakoupil letenky do země původu na den 9. 9. 2025. Žalobce těmito letenkami prokazoval svůj vážný zájem vycestovat z území České republiky. Žalovaná, aniž by zpochybňovala existenci a platnost žalobcem zakoupených letenek, žalobcův záměr vycestovat nevzala za prokázaný pouze s odkazem na možnost jejich storna. To ovšem zdejšímu soudu přijde jako čistá spekulace, které nelze popřát sluchu. V kontextu celého případu žalobce totiž nelze najít žádnou okolnost, jež by zakládala důvod k podezření, že by žalobce na poslední chvíli zamýšlel zakoupené letenky stornovat. K nalézacímu správnímu orgánu se dostavil sám a dobrovolně, odlet měl následovat v řádu dnů a vydaným návratovým rozhodnutím byla žalobci uložena toliko povinnost opustit území členských států Evropské unie a smluvních států (tj. nešlo o uložení správního vyhoštění). Krom toho správní orgány nezjistily, že by se žalobce podobného jednání (tj. onoho storna letenek) již v minulosti dopustil, popř. že by něco podobného žalobci či jiným klientům radil zástupce žalobce, jak naznačoval nalézací správní orgán ve svém rozhodnutí. Naproti tomu ani s využitím veškeré možné odborné fantazie si soud nedovede představit důkazní prostředek, který by mohl žalobce předložit k prokázání absence úmyslu zakoupené letenky stornovat. Jestliže tedy žalovaná zpochybnila důkaz o skutečném záměru žalobce vycestovat v podobě zakoupených letenek do země původu bez

dalšího odkazem na možnost jejich storna, je její závěr o nemožnosti užití mírnějších opatření za účelem vycestování, a tedy o nutnosti zajištění žalobce, nepřezkoumatelný.

28. Žalobce namítal rovněž, že odůvodnění nepřijetí finanční záruky ve výši 20.000,- Kč, kterou nabídl žalobce složit, je absurdní a popírá smysl institutu finanční záruky. Pokud nabídnutá částka nepostačovala, měla žalovaná žalobce poučit či jiným způsobem signalizovat, že jím nabízená výši finanční záruky není adekvátní.
29. K možnosti uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalobce do protokolu o podání vysvětlení uvedl: „*V současné době bych mohl složit 20 000 Kč.*“ Následně doplnil: „*Můj otec by mohl složit za mě finanční jistinu, ale nevím, v jaké výši.*“ V napadeném rozhodnutí je pak k této otázce uvedeno: „*Správní orgán uvádí, že složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) není možné. Sám cizinec v protokolu o podání vysvětlení uvedl, že finanční prostředky ke složení kauce vlastní a to ve výši 20 000,- Kč, což není dostačující částka ke složení finanční jistiny, dále uvedl, že by otec mohl za něj složit finanční jistinu, ale neví v jaké výši. Samotná finanční záruka se odvíjí od přesně stanovených kritérií, jako jsou například náklady za zprostředkování eskorty tří policistů, obstarání letenky eskortujícím policistům, také zpáteční letenky, samotná letenka cizinci, náklady na ubytování v daném státě eskortujícím policistům, náklady na stravu atd. Správnímu orgánu nebyla do doby zajištění žádná finanční jistina v odpovídající výši nabídnuta, i tak kdyby byla, tak by ji správní orgán neakceptoval a to z důvodu, že není záruka, že by tak vycestoval, že by respektoval správní orgán, když je opětovně na území ode dne 19. 01. 2025 do dne 05. 09. 2025 neoprávněně, ani to nezhojí, že se dostavil sám osobě a dobrovolně. Navíc je nutné dodat, že samotné uložení alternativy zajištění je v případě cizince zcela neúčelné a téměř nemožné.*“
30. Existuje-li v průběhu správního řízení konkrétní návrh na složení finanční záruky podle § 123b zákona o pobytu cizinců, a správní orgány k uložení tohoto zvláštního opatření nehodlají přistoupit, musejí v průběhu správního řízení takový návrh posoudit. V odůvodnění následného rozhodnutí o zajištění pak správní orgány musejí s odkazem na konkrétní skutečnosti odůvodnit, proč k uložení zvláštního opatření nepřistoupily (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 Azs 94/2017-26). Opačný přístup správního orgánu je totiž v rozporu se zásadou individualizace tak, jak ji vymezil rozšířený senát ve výše citovaném usnesení, a především zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Azs 142/2016-26).
31. V projednávané věci žalobce do protokolu o podání vysvětlení navrhl finanční záruku ve výši 20.000,- Kč s tím, že by záruku mohl složit i otec žalobce. Za této situace bylo povinností žalované tuto nabídku posoudit a za tím účelem vhodně sdělit žalobci, zda navrženou částku považuje za dostačující k pokrytí nákladů spojených s vycestováním či nikoliv a jakou částku by za dostačující považovala, aby tak umožnila žalobci, popř. jeho otci, reagovat a nabídku případně korigovat. Žalovaná však takto nepostupovala a následně pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí v podstatě pouze konstatovala, že finanční záruka, kterou nabídl správnímu orgánu, je nedostatečná k pokrytí nákladů a samotné realizace vycestování. Možnost složení záruky ze strany otce pak vyhodnotila bez dalšího jako nekonkrétní.
32. Je nutné podotknout, že nepochybně existují situace, za kterých ani značně vysoká částka nabízená ke složení vzhledem k předešlému chování cizince nepostačí – například s ohledem na povahu předcházející trestné činnosti (nedovolená výroba a držení omamných a

psychotropních látek a jedů podle § 187 a násl. zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákoníku, apod.), nebo k uložení finanční záruky žalovaná nepřistoupí právě s ohledem na nedůvěryhodnost potenciálního složitele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 Azs 94/2017-26). Správní orgán však vždy musí své důvody pro nepřijetí návrhu na složení finanční záruky do odůvodnění rozhodnutí o zajištění promítnout, a to nejen proto, aby tím vytvořil také referenční rámec pro případný soudní přezkum. Vzhledem k tomu, že žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí s odkazem na předpokládaný výčet úkonů spojených s realizací vycestování žalobce uvedl pouze to, že záruka v nabídnuté výši nepostačuje k jejich pokrytí, aniž by alespoň rámcově předpokládané náklady vyčíslil a uvedl, jaká finanční částka by pro něj představovala přijatelnou záruku s ohledem na konkrétní okolnosti případu, je třeba na napadené rozhodnutí v této části pohlížet jako na nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. To zvláště za situace, kdy lze považovat přinejmenším za věrohodné a logiku nepostrádající tvrzení žalobce, že nebylo známo, jaká výše finanční záruky je v tomto případě odpovídající.

33. Ve světle shora uvedeného měla rovněž žalovaná přistoupit k tvrzení žalobce, že pobývá v rodinném domě ve vlastnictví svojí sestry, jehož přesnou adresu do protokolu o podání vysvětlení uvedl. Pokud tedy žalobce pobývá (a je hlášen k pobytu) v domě, který sice nevlastní, nicméně vlastní jej jeho rodinní příslušníci, nelze tuto skutečnost odbýt lapidárním konstatováním, že je reálné, že by se na dané adrese zdržovat nemusel a že by se vyhýbal správnímu orgánu. Není přitom nic mimořádného na tom, že jde v daném případě o cizince, který se dopustil neoprávněného pobytu, neboť v opačném případě by žalovaná o jeho zajištění, resp. o užití mírnějších opatření, nerozhodovala vůbec.
34. S ohledem na shora uvedené tak má soud za nepřezkoumatelné i závěry žalované o nemožnosti užití mírnějších opatření za účelem vycestování v podobě složení finanční záruky a povinnosti žalobce zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
35. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že zajištění cizince je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě s Úmluvou, jíž je Česká republika vázána. Tím spíše je nutné klást na preciznost a přesvědčivost odůvodnění takového rozhodnutí zvýšené požadavky

VI. Závěr a náklady řízení

36. Z výše uvedených důvodů tak zdejší soud podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů.
37. Současně ale nevyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012 - 34, publ. pod č. 2757/2013 Sb. NSS, v němž soud vyslovil, že „po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno, protože podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění prvním úkonem v řízení. Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím jakkoli zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí. Ukončení řízení tímto způsobem koresponduje s požadavkem na okamžité propuštění cizince poté, co bylo rozhodnutí o jeho

zajištění za účelem správního vyhoštění zrušeno.“ Výše uvedené závěry lze zcela nepochybně přiměřeně použít také na posuzovaný případ, neboť podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je v řízení o zajištění cizince vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Po zrušení přezkoumávaného rozhodnutí tudíž neexistuje řízení, v němž by mělo a mohlo být pokračováno. Obdobně Nejvyšší správní soud postupoval například v rozsudcích ze dne 25. 7. 2017, č. j. 2 Azs 253/2017 - 37, ze dne 9. 10. 2019, č. j. 7 Azs 108/2019 - 40, a ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 Azs 93/2018 - 73.

38. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšné žalované. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony právní služby [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu-žaloba] v částce 4.620,- Kč za jeden úkon, celkem 9.240,- Kč (§ 7, § 9 odst. 5 advokátního tarifu), a náhradu hotových výdajů v částce 450,- Kč za jeden úkon, celkem 900,- Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 10.140,- Kč. Jelikož je zástupce žalobce plátce DPH (což doložil registrací k DPH na č.l. 5), je třeba uvedenou částku navýšit o částku ve výši 2 129, 40 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, pročež celková žalobci přiznaná částka náhrady nákladů řízení činí 12 269, 40 Kč. Soud naproti tomu úspěšnému žalobci nepřiznal odměnu a náhradu hotových výdajů za úkon spočívající v sepsu a podání repliky žalobce ze dne 25. 9. 2025, neboť takovýto úkon se soudu jeví jako neúčelný, když reaguje zčásti na zjevnou písařskou chybu ve vyjádření žalovaného ohledně skutečnosti, která není pro rozhodnutí klíčová, a zčásti shrnuje závěry žalobní argumentace, tedy nihil novi sub sole.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 7. října 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce